

Geluksvogels

Robert Brouwer

Op een mooie zonnige zomeravond belt een kleinzoon op: "Mogen Mama en ik de wespendif zien?" Nu heb ik hem enige tijd geleden enthousiast verteld hoe deze vogel bij zomerdag hoog in de lucht rondzweeft boven de bossen en de velden in onze omgeving. Met zijn spanwijdte van 1.20 meter is dat een boeiend gezicht. Ik werp nog wel even tegen dat zulke vogels niet direct op afroep beschikbaar zijn. Maar een half uurtje later fietsen we toch welgemoed met z'n drieën naar het bos.

Bij de ingang aangekomen, moeten we afstappen en verder lopen. Want het pad is modderig en doorploegd met diepe sporen van tractorbanden. Met de fiets aan de hand gaan we verder. Nòg vier wandelaars komen achter ons het pad op. Al gauw hebben ze ons ingehaald, want ze hoeven geen fietsen mee te zeulen, zoals wij. De voorste is – aan zijn kleding te zien – een boswachter. Hij draagt een bundel dik touw en een paar klimhaken. Achter hem komt een jonge man in een wit T-shirt waarop de afbeelding van een vogel. Hij heeft een grote schoudertas bij zich. Daarachter volgen nog twee mannen. Iedereen blijft staan. Na elkaar te hebben begroet, kijken we elkaar vragend aan. Dan krijg ik opeens een ingeving en ik zeg dat ik zo het idee heb dat we met z'n allen op zoek zijn naar hetzelfde, namelijk... de wespendif. De mannen kijken mij verbluft aan: Hoe ik dat wist! Nee, dus. Als ik vervolgens zeg dat ik vermoed dat de vogel in de buurt zijn nest heeft, begint de boswachter te lachen en zegt: "Jullie staan er precies onder!" Nu is het onze beurt om verbaasd te kijken.

De mannen zijn namelijk gekomen om de jongen te ringen en wij mogen meekijken. Dat is wel een heel bijzonder buitenkansje voor ons als amateurvogelaars! Wij zetten onze fietsen dus tegen een boom en wachten op wat komen gaat. De boswachter gespt de haken onder zijn schoenen en begint de grote spar te beklimmen waar wij nu onder staan. Vanaf de grond is het nest niet te zien door de dichte takken en ook de boswachter is al gauw uit zicht verdwenen. Omhoog kijkend zien we een grote vogel wegzeilen over de boomtoppen: de wespendif heeft het nest verlaten. Even later horen we van boven uit de boom de boswachter roepen dat er twee jongen in het nest zitten. Het normale aantal voor deze soort. Na enig wachten komt er een linnen zak aan een koord de boom uit zakken. Een van de mannen vangt het voorzichtig op en legt het op de grond. Het beweegt van binnenuit. De jongeman in het witte T-shirt-met-de-vogel heeft ondertussen een heel arsenaal van gereedschappen uit z'n tas op de grond klaargelegd, zoals een unster (om te wegen), een meetlint, een tangetje, een doosje met ringen, enzovoort. Dan maakt hij het zakje open, haalt de kuikens er één voor één uit en zet ze op de grond. En daar zitten ze dan in hun hansopjes van hagelwit dons op het donkergroene mos als een reclameplaatje voor een exclusief wolwasmiddel. Ik haal onmiddellijk mijn camera uit de fietstas en we gaan er in een kring omheen zitten. Dit wordt een bijzonder plaatje. Dan wordt er gemeten en gewogen. En er worden aantekeningen gemaakt in een logboek. De kuikens stribbelen wel wat tegen, maar ze

zijn niet agressief zoals andere roofvogels. Tenslotte worden ze geringd en weer in het zakje gedaan. De boswachter – die al die tijd daar boven in de boom is blijven zitten – hijst ze nu weer op om ze terug in het nest te zetten. Als hij weer op de begane grond is aangeland en zijn klimijzers heeft afgegespt, gaan we gezamenlijk naar het naastgelegen weiland. Vandaar zien we al gauw een van de oudervogels terugkeren naar het nest. We nemen nu afscheid en fietsen door het zomeravondzonlicht naar huis, een unieke ervaring rijker.

Het ringen, wegen en meten van de jonge Wespenvliegenvogels wordt aandachtig gevolgd (Robert Brouwer). *Close attention during measuring and ringing of Honey-buzzard chicks.*

De kuikens, klaar om te worden geringd (Robert Brouwer). *Honey-buzzard chicks ready to be ringed.*

Adres: Prinses Ireneweg 13, 7433 DD Schalkhaar.